

Posudek konzultantky
na rigorózní práci Mgr. Jany Musilové
„Mezinárodní úmluva CMR – aktuální otázky“

Rigorózní práce je věnována velmi praktické tématice mezinárodní silniční přepravy zboží podle Úmluvy CMR, která si již získala své jméno i před českými soudy. Téma velice vítám, neboť autorka se zaměřuje jak na otázky teoretické, tak, a to zejména, na právní praxi spojenou s aplikací a interpretací Úmluvy CMR. Těžiště práce spojují ve zpracování soudních rozhodnutí evropských i českých soudů, u těch českých jde často o rozsudky nepublikované, které nejsou čtenáři běžně dostupné. Autorce lze vřele doporučit, aby vybrané patrie své práce publikovala v odborném tisku, neboť naše praxe má stále ve vztahu k Úmluvě CMR trochu špatné svědomí, i když, jak se zdá z uváděných rozhodnutí, dochází přece jen k určitému pokroku, což je třeba přivítat.

Rigorózní práce je přehledná, je dobře logicky rozvržena a vhodně systematicky uspořádána. Práce sestává z devíti částí, dále podrobně vnitřně rozčleněných, jimž předchází Úvod a po nichž následuje Závěr. K práci je připojen seznam literatury, jak české, tak zahraniční, svědčí o širokém záběru autorky, která pracuje i s řadou časopiseckých článků a judikátů publikovaných v zahraničních časopisech. Z vlastní zkušenosti vím, jak je tato práce časově náročná, je však velmi užitečná. Autorka využívá i řady rozhodnutí českých soudů, která nejsou publikována, je zjevné, že s problematikou je zevrubně obeznámena.

Po úvodní partii se v první kapitole zabývá prameny úpravy mezinárodní silniční nákladní přepravy. Jejich vztahy nejsou vždy jednoznačné, jak dokazuje i praxe Soudního dvora EU. Druhá kapitola uvádí strany přepravní smlouvy, jejichž vymezení může být pro posouzení z hlediska pramenů úpravy klíčové. Jaký je názor autorky k rozlišení dopravce a zasílatele v judikatuře českých soudů (ke s. 27), k tomu by se mohla vyjádřit při ústní obhajobě. Navazuje kapitola věnovaná mezinárodní příslušnosti podle CMR a podle Nařízení Brusel I, obdobně dnes existuje problém např. v letecké dopravě. Další kapitola zkoumá otázky uznání a výkonu cizích soudních rozhodnutí podle CMR a podle Nařízení Brusel I, konečně se také objevuje řešení této problematiky, na kterou naše i zahraniční literatura často

zapomíná. Souhlasím s kritickým vyjádřením autorky k rozsudku SD EU TNT C-533/08. Pátá kapitola se zabývá otázkou aktivní a pasivní legitimace účastníků řízení – zde je zřejmé, že autorka se setkává s tímto problémem v praxi, opět musím tuto partii hodnotit velmi pozitivně. Šestá kapitola se zaměřuje na odpovědnost dopravce, a to v poměrně širokém záběru. To, co mne zajímá a k čemu by se autorka měla blíže vyjádřit při ústní obhajobě: vztah pramenů úpravy, zejména otázka subsidiární aplikace obchodního zákoníku (obecná ustanovení o náhradě škody, nebo speciální ustanovení o přepravní smlouvě), případně i Silničního přepravního řádu – používá se ještě vůbec? (např. ke s. 63, 94). Sedmá kapitola uvádí problémy dokazování – i zde je zřejmé, že autorka má již řadu praktických zkušeností. Následuje kapitola o splatnosti přepravného, která by rovněž měla být v nějaké formě publikována. Devátá kapitola se věnuje otázce promlčení, která bývá v české praxi často dramatická, s ohledem na různou délku promlčecí doby podle CMR a podle obchodního zákoníku. I to je velmi užitečná partie.

Práce ústí v Závěr, kde autorka opětně poukazuje na nejednotnost rozhodovací praxe ve vybraných, velmi praktických otázkách. Nejproblematičtější se jí jeví kvalifikovaná odpovědnost dopravce, kde se autorka přimlouvá za vymezení jednání zakládajícího tuto kvalifikovanou odpovědnost, která má významné právní důsledky. S tím lze souhlasit, i když to asi není reálné, jak ostatně sama autorka dodává. Je přesvědčena, že CMR vyhovuje i v současných podmínkách, přestože nedávno oslavila své 50. výročí.

Rigorózní práci hodnotím velmi pozitivně, autorka prokázala samostatnost myšlení, práce je věnována aktuálním otázkám, je to práce velmi užitečná, neboť pracuje s judikaturou a přináší řadu podnětů pro naši rozhodovací praxi. Škoda jen, že autorka předčasně ukončila doktorské studium, tato práce (142 stran čistého textu) by s dotažením určitých teoretických úvah a závěrů jistě obstála i jako práce disertační. Myslím, že by to autorka měla přece jen zvážit, téma k tomu přímo vybízí a autorka je k tomu díky nadání a pili zcela způsobilá.

Práci plně doporučuji k ústní obhajobě a navrhuji, aby po úspěšné obhajobě a úspěšném vykonání rigorózní zkoušky byl Mgr. Janě Musilové přiznán akademický titul JUDr.

Prof. JUDr. Monika Pauknerová, CSc., DSc.

V Praze dne 8.8.2010